

תפ"ח 44503/08/15 - מדינת ישראל נגדishi שליסל

בית המשפט המחויז בירושלים

תפ"ח 15-08-44503 מדינת ישראל נ' שליסל

בפני כבוד השופט נאהו בן-אור

כבוד השופט רפאל יעקובי

כבוד השופט ארנון דראל

המאשימה

מדינת ישראל

באמצעות פרקליטות מחוז ירושלים (פלילי), עו"ד אשרת שוהם

נגד

ishi שליסל

הנאשם

הסניגוריה הציבורית, עו"ד זכריה שנקלובסקי

הכרעת דין

כתב האישום

ב- 30.7.2015 בשעות אחר הצהרים התקיים "צעד הגאווה" בירושלים. סופו היה הרה אסון. שירה בנק' ז"ל, נערה בת 16, מצאה בו את מותה בדקירת סcin. שבעה צעירים אחרים שהשתתפו בצעד נפצעו מדקירות סcin. חלקם נזקקו לאשפוז. המאשימה מייחסת לנאם,ishi שליסל, אחראיות בגין מעשי הדקירה ותוצאותיהם וمبקשת להרשותם בעבירה של רצח בכונה תחילתה (סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, התשל"ג-1977), בשעuberות של ניסיון רצח (סעיף 305(1) לחוק) ובUBEירה של פצעה בנسبות חמימות (סעיף 335(א)(1) בהתייחס לסעיף 334 לחוק).

1. על פי המתואר בכתב האישום, במהלך חודש يول' 2015, לאחר מצעד הגאווה המתוכנן, התבטא הנאם בהזדמנויות שונות, באמצעות תקשורת ועל דרך של תליית מודעות בבית הכנסת חרדיות בירושלים ובקריית ספר, נגד קיומו של המצעד, בהיותו מנוגד לחוקי התורה - על פי הבנתנו. הנאם קרא לעשות מעשה נגד משתתפי המצעד.

ביום המועד, 30.7.2015, בשעות הצהרים, יצא הנאם מבית הוורי שבמושב יד בנימין, שם התגורר. הוא נסע לירושלים כשבילבו גמלה החלטה לדקור למאות משתתפים בצעד. הנאם רכש לשם כך סcin בעלת לבב רחב ואורכה 15 ס"מ.

לקראת השעה 18:00 הגיע הנאם לאזור הסמוך למסלול המצעד, שעבר אותה עת ברוחב קרן היסוד בירושלים. הוא ניסה להיכנס אל בין הצועדים מכיוון רחוב לינקולן, אולם שוטרות שהו במקום והוא לסתור. הנאם שב על עקייו ופנה לרחוב וושינגטון הסמוך. הנאם הסתר את הסcin שרכש בתוך בגדיו, ובתום לשעה 18:39 נכנס למתחם הצועדים דרך רחוב וושינגטון, תוך שהוא עוקף שוטר ושוטרת שהו מוצבים במקום.

עמוד 1

הנאשם נכנס אל בין הצעדים, תוך שהוא מניף מעליה את הסכין שהביא עמו, וונען אותה בחזקה בפלג גופם העליון של אלה מן הצעדים שנקרו על דרכו, במטרה לגרום למותם. לאחר כל דקירה הוא שלף את הסכין מגופו של הנדרך והתקדם הלאה לעבר צועד אחר. תחילתה נען את הסכין בחזקה בגבו של ירדן נוי. לאחר מכן התקדם מכאן ה向前 במרוד הרחוב ונען את הסכין בחזקה בגבו של נעם אייל. הנאשם המשיך והתקדם עד שהגיע לשירה בנקה ז"ל, ונען את הסכין בחזקה בגביה העליון. לאחר מכן נען את הסכין בחזקה בגביה העליון של יעל בלקיין, המשיך ונען אותה בחזקה בגבו של כפיר גיל, והתקדם לעבר שగיב סטוקולשציך על מנת לדקור אותו בגבו באופן דומה. אלא שלונוכח הצעקות בידו, ופצע את נגה כהן שעמדה בסמוך, בזרועה. הנאשם ניסה לנען את הסכין בגביה של שלי בר ניב, כפי שעשה קודם לכן, אולם הופל ארצתה על ידי שוטר שרדף אחריו.

2. כתוצאה מנעיצת הסכין בגביה של שירה ז"ל, נגרם לה קרע ביראה הימנית ובכלי דם. הקרע גרם לאיבוד דם רב. שירה התמוטטה ואיבדה את הכרתה. נגרם לה נזק מוחי קשה. היא פונתה לבית החולים ונותחה מספר פעמים. ב- 2.8.2015 מתה מפצעיה.

ליירדן נוי נגרם פצע עמוק בגבו העליון מתחת לשכם שמאל. הוא אושפז ונזקק לנזק ביראה ולתפרים.

לכפיirs גיל נגרמה פצעה בגבו העליון מתחת לשכם ימין. הוא נזקק לתפרים.

לנעם אייל נגרמה פצעה עמוקה בגבו העליון מתחת לשכם ימין. הוא אושפז ונזקק לנזק ולתפרים.

ליעל בלקיין נגרמה פצעה עמוקה בכתף ימין והיא נזקקה לתפרים.

לשגב סטוקולשציך נגרם חתך עמוק וארוך באמת יד ימין. הוא אושפז ונזקק לתפרים.

לנגה כהן נגרם חתך בזרוע ימין.

על יסוד המתואר מധיקת המאשימה לנאשם את העבירות שפורטו לעיל.

אOPEN ה廷נהלות המשפט

3. ישיבת הקראת כתב האישום, שהתקיימה ב- 7.9.2015, הtentala לפני הרכב כב' הנשי'A ד' חשין, סגן הנשיא מ' דרווי והשופט ע' שחם. הנאשם הודיע כי אינו מעוניין ביצוג, ועוד' שנקלובסקי, שהתייצב לדין מטעם הסניגורייה הציבורית הודיע, כי לנוכח עמדת זו אינו יכול להציגו שקרה לנאשם את כתב האישום. בית המשפט קרא, אפוא, את כתב האישום באוזני הנאשם. הנאשם הודיע כי אינו מכיר בבית המשפט כמו שימושך לשפטו אותו, באשר לא קיבל סמכות שפיטה מבורא עולם.

על אף עמדתו של הנאשם, הורה בית המשפט לסניגורייה הציבורית להמשיך וליצגו בהליך עד להחלטה אחרת - ככל

שתהיה - והודיע כי יקבע מותב לפניית המפטע עצמו.

4. שהוקצה התקן להרכב זה, זמנו את הצדדים לשיבת מענה לאישום. ע"ד שנקלובסקי הודיע כי בקר אצל הנאשם במקום מעצרו והלה הודיע כי יותר בעמדתו. משבקשנו את התייחסותו של הנאשם הודיע כי **"אתם לא שופטים לפי חוקי התורה ואתם לא רשאים לשפטו ولكن אני לא מעוניין בשום ייצוג"** (עמ' 2, פר' מ-24.9.2015). בסופה של הדיון דחינו את המענה לאישום ל- 29.10.2015.

5. הסניגוריה הציבורית הודיעה כי היא מבקשת לשחרר מן הייצוג לנוכח התנהלות הנאשם. בדיעון שהתקיים ב-29.10.2015 שב הנאשם והודיע, כי אין מכך בסמכות בית המשפט לשפט אותו וכי אין מעוניין בייצוג. הבהירנו לנאם את מרכיבתו של ההליך, את העונש הקבד שהוא צפוי לו אם יורשע בדיון ובבענו דעתנו כי אין הוא מסוגל לנוהל את משפטו בלבד. הצענו לו לשוב ולשקול את עמדתו, אולם הוא סירב והודיע כי אינו מתכוון לנוהל משפט.

לאחר שנשמעו טיעוני הצדדים בעניין בקשה של הסניגוריה הציבורית לשחרר מן הייצוג, דחינו את הבקשה בהחלתן מאותו יום (עמ' 7-8 לפרטוקול) כתבונן, כי אכן התרשםו שהנאם נחש בדעתו שלא להיות מיוצג ולא לשחק פעולה עם כל סניגור שימונה לו, אולם נחישתו זו אינה נובעת מחוסר אמון בסניגוריה הציבורית בכלל או בסניגור זה או אחר בפרט, כי אם בעמדה עקרונית לפיה בית המשפט אינו מוסמך לדון אותו ומשכך אין מקום.Sinclair שינהל את הגנתו בדרך זו או אחרת. עם זאת, לאחר שכתב האישום מיחס לנאם עברית רצח ועבירות חמורות נוספות, קיימת חובה בדיון שהליך יתנהל כשהוא מיוצג על ידי סניגור. הבינו דעתנו כי גם בהעדר שיתוף פעולה מצד הנאשם, יש בידי סניגור ציבורית לתרום להגנתו בין בדרך של התנגדות לראיות בלתי קבילות; בין על ידי הצגת שאלות המתיחסות לחקריה ומnen העדויות במשפט, בדרך של חקירה נגדית; בין בהשמעת טיעונים משפטיים הנובעים מן העניין ובאופן כללי לתרום לניהול ההליך באופן תקין והוגן. הבינו את תקוותנו שכך יהיה. הסניגוריה הציבורית לא ערערה על החלטה זו, אולם כפי שנראה להלן, עמדתה הייתה כי אין בידי ליטול חלק בניהול ההליך בדרך כלשהי וכך התנהלה בפועל.

6. ב-28.2.2016 התקיימה ישיבת תזכורת, זמן קצר לפני תחילת שמיית ההוכחות. במהלך הישיבה הודיע ע"ד שנקלובסקי, כי הנאשם לא שינה את עמדתו בשאלת הייצוג וטען כי בנסיבות אלה אין מוסמך לומר דבר מפיו, למעט עניין אחד והוא שהנאם הסמיר אותו לפטור מעדות את כל אנשי הצוות הרפואי שטיפלו בפנגוים. כל כך מושם שהנאם רואה בהם כמי שעיסוקם בענייני פיקוח נפש ועל כן חבל שישקיעו זמנה בתתי-צבות לדין. ע"ד שנקלובסקי הודיע כי אין יכול ליתן מענה לאישום בשל עמדתו של הנאשם, אולם ישקול לומר לבית המשפט, בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה, ללא קשר לשאלת אם הנאשם ביצע או לא ביצע את המיחס לו, כי הנאשם לא חף בתוכצת המות ולא שמח בהתרחשותה. ככל שהנאם לא ימחה על אמירה זו, האמירה מחייבת מבחינת ההגנה.

7. אכן, בפתח ישיבת ההוכחות הראשונה, שהתקיימה ב-20.3.2016, חזר ע"ד שנקלובסקי על האמור לעיל. בהמשך, לאחר שהסתימה עדות בחקירה ראשית של עד התביעה הראשון (עמ' 21, ש' 14), הודיע כי לא ישאל אותו שאלות. לנוכח הדברים שהשטייע מפי הנאשם בסוף הישיבה הקודמת ובתחילת ישיבת זו נשאל ע"ד שנקלובסקי אם אינו מבקש לחקור את העד על פי הuko העולה מן הדברים שאמר בשם הנאשם, קרי, שלא חף במוותה של המנוחה. על כך השיב כי **"כן, אבל אני מנوع, אני לא יכול לשאול שאלות, הוא לא מרשה לי לשאול שאלות כמוובן העניינים**

המשפטים שרים ועומדים בכל מקרה, כלומר מה שזה עדות סבירה, עדות שעדות שמוועה, עדות שמוועה. אני רק יכול לומר לבית המשפט דבר אחד וזה עניין עובדתי שזה מופיע בהודעה של העד הזה (הכוונה לעד הבלתי הראשון, ערן צדקיהו) שהוא בשום שלב לא מזכיר את השם של המנוחה, הוא לא טוען שהכיר אותו קודם, זה עולה בהודעות שלו" (עמ' 21, ש' 16-20). על כך הגיבה ב"כ המאשימה כי זה ברור, אולם עוזן שנקולבסקי ביקש להוסיף והתייחס לטיורו שנutan אותו עד בהודעתו. על כך הוער לעוזן שנקולבסקי על ידינו, כי אם הוא מבקש להעיר דבר מה על הודעתו של העד, עליו לחקור אותו, ואי אפשר "חצץ-חצץ" (עמ' 22, ש' 2-5). תגובתו של עוזן שנקולבסקי להערה זו הייתה "**או אני אשאיר את זה**" (שם).

במהרשך אותו יום הוכחות, העדים שהודיעו, כולם עדי ראייה ובכללם נפגעי הדקירה, לא נחקרו על ידי עוזן שנקולבסקי בחקירה נגדית (ראו עדות ירדן נוי, עמ' 28, ש' 18; עדות שירה ابن, עמ' 32, ש' 17; עדות יעל בלקין, עמ' 36, ש' 16; עדות נעם אייל, עמ' 40, ש' 19; עדות כפיר גיל, עמ' 47, ש' 7; עדות דן ורשקוב, עמ' 50, ש' 14; עדות שביב סטוקולשציק, עמ' 55, ש' 5; עדות נגה כהן, עמ' 57, ש' 22; עדות שלבי בר-ניב, עמ' 63, ש' 1; עדות יעקב שוץ, עמ' 65, ש' 7; עדות ע"א, עמ' 71, ש' 12).

בסיום הדיון אמר עוזן שנקולבסקי, כי ככל שהנאשם ירצה להעיד או למנוט עורך דין מטעמו זו החלטה שלו, והוסיף והזמין את הנאשם להימלך בדעתו (עמ' 72, ש' 12-15).

ישיבת הוכחות הבאה, שהתקיימה ב- 30.3.2016, נפתחה בהערה של ב"כ המאשימה, שהתייחסה לכך שהנאשם אינו מנhal הגנה. ב"כ המאשימה ביקשה כי בית המשפט ישוב ויבחר לנאשם בדרך התנהלותו פוגעת בהגנתו ואינה רואהו. עוזן שנקולבסקי התייחס לדברים אלה ואמר כי מנהגו בכל ישיבה, גם בפתיחת הישיבה הנווכחית שאל את הנאשם אם נמלר בדעתו ותשובהו הייתה שלילית. עוד הדגיש כי הסניגוריה נמצאת באולם על מנת שתתוכל, בדבריו "להיכנס לתק" ככל שהנאשם יבקש זאת. בסיום חילופי דברים אלה שבנו אף אנו והערנו כי אנו משוכנעים כי עוזן שנקולבסקי עושה מלאכתו נאמנה וymbahir לנאשם פעם אחר פעם את מצבו ואת המשמעות של אי שיתוף הפעולה מצדו, ופנינו לנאשם כדי לומר לו שעליו לחשב על התנהלותו, אם כי לא נוכל לכפות עליו דבר בעניין זה. בהמשך, בעקבות דבריה של ב"כ המאשימה, הוסיףנו כי לנוכח חומרת העבירות המוחוסות לו, ככל שהנאשם ימלך בדעתו ויבקש לזמן עדים פעם נוספת לשם証言ה הנגדית, ניעתר לבקשתו על אף הסרבול של ההליך והטרחת העדים (ראו עמ' 75-77).

אחר הדברים האלה התנהלה ישיבת הוכחות מבלי שудוי הבלתי נשאלו ولو שאלה אחת בחקירה נגדית.

ישיבת הוכחות נוספת התקיימה ב- 4.3.2016. בפתחה ביקש עוזן שנקולבסקי למסור הודעה, לפרטוקול ולأזני הנאשם. בהודעתו אמר, כי עמדת הנאשם היא שעורך הדין אינו מייצג אותו אלא פועל מטעם בית המשפט, שבסמכותו אינו מכיר. מבחינת הנאשם יכול הוא לפעול כהבןתו, אולם עמדת הסניגוריה הציבורית היא שהגם שבית המשפט לא שחרר אותה מן הייצוג, היא מנעה מליטול חלק פעיל בניהול המשפט. נוכחות הסניגור באולם היא אך ורק במקרה שהנאשם ימלך בדעתו. עוזן שנקולבסקי הזכיר, בהקשר זה, את הסכמת הבלתי ואת תמיכת בית המשפט בעמדתה, ולפיה ככל שיבקש זאת הנאשם, יזמין העדים מחדש. עוד ביקש עוזן שנקולבסקי לשוב ולהבהיר כי הנאשם רשאי, לבחור לעצמו עורך דין אחר שייצגו על פי גישתו. מכל מקום, ככל שעמדת הנאשם תיוותר בעינה, גם עמדת

הסניגוריה הציבורית תיוטר בעינה ואין בדעתה לפעול בתיק, לרבות השמעת סיכומיים.

הנאשם התבקש על ידינו להתייחס כאמור והוא שב על עמדתו לפיה הקדוש ברוך הוא לא הסמיר את בית המשפט לשופט אותו, כי אין בדעתו לשתף פעולה וכי אין הוא מעוניין ביצוג (עמ' 127-128). ישיבת הוכחות זו התנהלה, אפוא, כקודמותיה, מבל' שעדי התביעה נחקרו בחקירה נגדית על ידי עו"ד שנקובסקי ולא כל מעורבות פעילה אחרת מצידו.

8. בסיום הישיבה, לאחר שנותר למאשימה עד יחיד נוספת, הסבכנו לנאשם את זכותו להעיד כמו גם את זכותו להימנע מהheid, את משמעות שתיקתו בבית המשפט אם יבחר בדרך זו, והדגשנו את נכונותנו לזמן מחדש את כל העדים שהיעדו ככל שישנה את דעתו ויבקש לחזור אותם (עמ' 151).

למחרת היום, 4.4.2016, התקיימה הישיבה האחרונה. תחילת העיד עד התביעה הכריזה כי אלו עדים, עו"ד שנקובסקי הודיע כי הנאשם ביקש לעלות לדוכן העדיםอลם מבל' שהוא שאל אותו שאלות. משהתייצב הנאשם על דוכן העדים פתח בהרצאה על מצבו הגרווע של עם ישראל, המציג בסכנות התבולות ואבדון; על קר שהמשטרת, בנגד לדין תורה, אפשרה את מצעד הגאווה; על קר שהתקשרות ("התשוקות", קלשונו) הסיטה נערות צעירות להצטרף למצעד ולהילחם נגד הקדוש ברוך הוא, ועוד יצא באלה התבטאויות. פעם אחר פעם פנינו אליו על מנת לשמוע ממנו התייחסות עניינית למעשים המוחסינים לו אולם הוא סרב, בטענה שבית המשפט אינו מוסמך לשופט אותו. לדבריו, היה רוצה מאד להסביר את הרקע למעשים האמורים, אולם זאת רק בערכאה הפעלת "על פי הסמכות שהקדוש ברוך הוא הסמיר". בנסיבות אלה, ומשנוכחנו כי אין בדעתו של הנאשם להציג גרסה עניינית בנוגע למעשים המוחסינים לו, הפסכנו את דבריו. ב"כ המאשימה ביקשה לחזור את הנאשם בחקירה נגדית. לשאלותיה השיב תשובה אחת: המדבר בשאלות שהיה שמח להשיב עליה" בערכאה המתאימה, אצל דיינים. שופטים שהוסמכו מטעם הקדוש ברוך הוא. הנאשם עמד על המשמר, נמנע מהשיב לשאלות התובעת ולא "נכשל" ולן פעם אחת במתן מענה ענייני לשאלתה משאלותיה. לאחר חילופי דברים שחוירו על עצמן, הפסיקה ב"כ המאשימה את החקירה נגדית. עו"ד שנקובסקי הודיע כי לא ידוע לו על עדי הגנה נוספים האמורים להheid, הנאשם אישר זאת ושב והודיע כי אינו רוצה לשתף פעולה עם בית המשפט (עמ' 160-165). בדברים אלה הסתיימה שמיית ההוכחות בתיק.

התרשםותנו היא כי הנאשם החליט החלטה מודעת, מרצון חופשי ומתוך הבנה מלאה של משמעות הדברים, שלא לנחל הגנה בבית המשפט, שתתפיסתו אינם מוסמך לדון אותו. עוד התרשםנו, כי עו"ד שנקובסקי עשה כל שלאל ידו כדי להסביר לנאשם את משמעות התנהלותו. הנאשם בחר, אפוא, להתנהל כפי שהתנהלה, ובית המשפט אינו יכול לכפות עליו התנהלות אחרת. תוצאה התנהלותו, שאין לפנינו מענה לאישום, אין לפנינו גרסה מטעמו, ואת המioso לשפט על פי העולה מחומר הראיות שהונח לפנינו, כפי שהוא.

רצח בכוונה תחיליה - התשתית הנוורטיבית

9. סעיף 300(א)(2) לחוק העונשין, אשר על פי מוחסת לנאשם עבירה רצח, קובע כי **"הגורם בכוונה תחיליה למותו של אדם"** "אשם ברצח ודינו מאסר עולם ועונש זה בלבד. היסוד העובדתי הוא, אם כך, גרים מותם של אדם;

היסוד הנפשי הוא "כוונה תחילה"; ובין שני היסודות, העובדתי והנפשי, צריך להתקיים קשר סיבתי, עובדתי ומשפטי (ראו, לדוגמא, ע"פ 6304/12 ספרונוב ב' מדינת ישראל, פסקה 35 (26.1.2015), (להלן: **ענין ספרונוב**)).

סעיף 301(א) מגדיר מהי כוונה תחילה, ולפיו:

"לענין סעיף 300, יראו ממית אדם כמו שהמית בכוונה תחילה אם החליט להמיתו, והמיתו בدم קר, בלי שקדמה התגבורות בתכוף למעשה, בנסיבות שבهن יכול לחשב ולהבין את תוצאות מעשיו, ולאחר שהcin עצמו להמית אותו או שהcin מכשיר שבו המית אותו".

הנה כי כן, המונח "כוונה תחילה" כולל שלושה יסודות: החלטה להמית, היעדר קנטור והכנה, אשר רק בהתקיים שלושתם "אמור על אדם שהמית בכוונה תחילה" (ענין ספרונוב, פסקה 36).

10. ההחלטה להמית "**היא יסוד נפשי פנימי, שימושו החזות מראש של אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית, ועיקרו של דבר, הרצון שהוא תתרחש**" (ע"פ 686/80 סימן-טוב ב' מדינת ישראל, פ"ד ל(2)(2) 253, 261 (1982)).

וכך גם נאמר בע"פ 8107/08 עזר נ' מדינת ישראל, פסקה 24 (9.9.2013):

"יסוד 'ההחלטה להמית' עניינו ביסוד נפשי, ובמסגרתו נדרשת הוכחת קיומה של כוונה בשני מישורים נפרדים. הראשון, הוא מישור רצינואלי, ובגדרו נדרשת צפיפות אפשרות התרחשותה של התוצאה הקטלנית, ואילו המישור השני עניינו ביחס האמוציאונלי של המבצע, ובמסגרתו יש לבחון את חפצו של הנאשם בהתקיימותה של התוצאה הקטלנית".

마חר שההחלטה להמית מצויה במחשבתו הסובייקטיבית של אדם, נעזר בית המשפט ב"חזקת הכוונה", המנחה כי "אדם מתכוון לתוצאות הטבעיות הנובעות ממעשיו" (ע"פ 228/01 יעקב כלב נ' מדינת ישראל, פ"ד נ(5) 365, 376 (2003)). כך, למשל, נאמר בע"פ 10/8667 ניגם נ' מדינת ישראל (27.12.2012):

"חזקת זו נובעת מן ההנחה שמי שגורם למותו של אדם על ידי מעשה אשר על פי טיבו מיועד לגרום לתוצאה קטלנית, גם מתכוון בתוככי נפשו להביא לתוצאה טבעית זו, שהיא פועל יוצא ממעשה. באמצעות חזקת הכוונה ניתן להוכיח הן את צפיפות האפשרות להשגת התוצאה הקטלנית, הן את רצון הנאשם כי תוצאה זו תתmesh. לעיתים די בהצטברותם של מאפיינים אובייקטיביים אחדים, כגון הכליל ששימוש לגרימת החבלה ומיקום החבלה בגוף המנוח, כדי להסיק מסקנה באשר לכוונות הנאשם. חזקה זו מבוססת על ניסיון החיים; היא אינה חלופה, וכי בכך שהנואשם יעורר ספק סביר בראיות המקימות את החזקה, על מנת להפריכה" (שם, פסקה 22).

על מנת הגיעו למסקנה האם התקיימה ההחלטה להמית נעזר בית המשפט ב מבחני עזר, ובכללים הנשך בו נעשה שימוש; מספר הפגיעה בגופו של הנדרך ומקום בגופו; מעשיו של התקוף לאחר התקיפה וכדומה (ע"פ 2760/14 עדן

אוחין ב' מדינת ישראל, פסקאות 67-62 (7.10.2015).

11. היסוד של העדר קנטור נבחן במבחן כפול, סובייקטיבי ואובייקטיבי: המבחן האחד עניינו בשאלת האם בפועל קונטר הנאשם עד שאיבד שליטה וביצע את המעשה הקטלני באופן ספונטאני, שלא מtower ישוב הדעת. המבחן השני עניינו בשאלת כיצד היה אדם מן היישוב מגיב להתנהגות המתגרה (דנ"פ 1042/04 דוד ביטון ב' מדינת ישראל, פ"ד סא(3) 646 (2006), (להלן: ענין ביטון)).

12. אשר ליסוד ההכנה:

"ברשימה ארוכה של פסקי דין נקבע כי יסוד 'ההכנה' הוא יסוד פיזי טהור. עם זאת, אופיו הפיזי של מעשה ההכנה בא לישם את מהותו של יסוד 'ההכנה', אשר נועד לשולב את אופייה הספונטאני של הכוונה ואשר נועד להציג על כוונת קטילה שבה שיקול ויישוב דעת. לעיתים הוא קודם בזמן למעשה ההמתה עצמו; לעיתים הוא שלוב במעשה ההמתה..." (ענין ביטון, פסקה 18).

ובהמשך:

"נמצא, כי בעוד שיסוד 'ההכנה' מיושם במקרה קונקרטי באמצעות 'פיסים גרידא', מטרתו הינה 'להסיק' שלכוונת הקטילה קדמו שיקול ויישוב דעת'...אמת, ההחלטה 'טירה...' את אלמנט ההכנה ממאפייניו הנפשיים'...אך 'טירור' זה הוא במישור ה'אמצעים', אך לא במישור ה'מטרה'. במישור המטרה - שענינו התפקיד שמלא יסוד 'ההכנה' בהגדرتה של 'הכוונה תחילה' - בא יסוד 'ההכנה' להציג על העדר קיומה של כוונה ספונטאנית ועל קיומה של שキילה ויישוב-דעת. מבחינה זו קיים דמיון בין יסוד זה לבין היסוד של 'העדר התגברות' (ענין ביטון, פסקה 19, וראו גם ע"פ 7707/11 מוחמד לחאם ב' מדינת ישראל, פסקה 53 (29.7.2015)).

ניסין רצח - התשתית הנוורמטיבית

13. חוק העונשין מגדר, בחלק הכללי, את עבירות הניסין כעבירה נגזרת (סעיף 25 לחוק). אלא שعقوبة הניסין לרצח היא עבירה עצמאית, המוגדרת בסעיף 305 לחוק, ולפיו:

"**העשהichert מלאה, דינו - מאסר עשרים שנים:**

(1) מנסה שלא כדין לגרון למותו של אדם;

(2) עשה שלא כדין מעשה, או נמנע שלא כדין מעשות מעשה שמחובתו לעשותו, בכוונה לגרום למותו של אדם, והמעשה או המחדל עלולים מطبعם לסכן חי אדם.

עם זאת, כפי שנקבע בפסקה (ראו, לדוגמה, ע"פ 6468/13 צרפתי ב' מדינת ישראל, פסקה 38 (3.5.2015)), חלות על עבירת הניסין לרצח הוראות החלק הכללי של חוק העונשין, ובכללן הוראת סעיף 25, הקובעת מהו ניסין: "**אדם**

מנסה לעבור עבירה אם, במטרה לביצה, עשה מעשה שאין בו הכנה בלבד והעבירה לא הושלמה".

על מנת שיתקיים היסוד העובדתי, על המעשה שנעשה לצאת מגדר פעולה ה cynה ולהוות "חוליה בשרשת המעשים שאמורה להביא בסופו של דבר לביצועה של עבירות הרצח המושלמת" (ע"פ 4711 אבו זיד נ' מדינת ישראל, פסקה 46 (15.1.2009)).

בע"פ 1474/14 פלוני נ' מדינת ישראל (15.12.2015) ראה בית המשפט העליון לשנות הלכה (שנפסקה בע"פ 155/59 דרעי נ' הייעוץ המשפטי לממשלה, פ"ד יד 233 (1960)), ולפחות להבהיר כי המדבר בהלה (שכמעט) ולא הורו כמו, ולבסוף, כי אין להסתפק בהוכחת "כוונת קטילה" לשם הרשעה בעבירה של ניסיון לרצח, יש להוכיח את שלושת היסודות הנדרשים לשם גיבוש עבירות הרצח, קרי, החלטה להמית, היעדר קינטור והכנה. בית המשפט העליון הוסיף וקבע, כי אוטם מבחןם שנקבעו בפסקה לשם הוכחת שלושת היסודות הללו, המגבשים את היסוד הנפשי בעבירות הרצח, יחולו גם על העבירה של ניסיון לרצח.

14. נפנה עתה לבחינת העובדות, ולאחר מכן נסיק את המסקנות המתבקשות מיישום הדיון על הממצאים שנקבעו. בהיעדר גרסה כלשהי מאת הנאשם, יהיה علينا להידרש לכל אחד מן הרכיבים הטעונים הוכחה בעבירות המוחוסות לו.

היסוד העובדתי

א. זהות הנאשם כמבצע העבירות

15. כאן המקום להקדים ולומר, כי בגין מעשים דומים לאליה המוחוסים לו כאן, ואשר בוצעו על ידו במצעד הגאווה שהתקיים בירושלים ב- 30.6.2005, הורשע הנאשם בבית משפט זה (השופט צבי סגל, סגן נשיא והשופטים י' נעם ור' כרמל, בתפ"ח 843/05 מדינת ישראל נ' שלישל, (31.1.2006(335(א)(1) לחוק), ונדון לעונש של 12 שנות מאסר בפועל. בבית המשפט העליון הומרה הרשעה בעבירה של פצעה לעבירה לפי סעיף 341 לחוק, שהיא עבירה של רשלנות. עונשו הופחת לעשר שנות מאסר (ע"פ 2625/06 שלישל נ' מדינת ישראל (17.12.2007)). הנאשם שוחרר ממאיסרו ב- 29.6.2015, חדש ימים לפני המצעד הנדון. עובדת הרשותה הקודמת של הנאשם לפניינו, בין היתר על מנת לבסס על סמך המעשים בהם הורשע "עדות שיטה ומעשים דומים" (ראו, למשל, ע"פ 3954/08 סלימאן אבו גודה נ' מדינת ישראל (6.4.2009)).

נראה, כי בידי המשטרה היה מידע בדבר כוונתו של הנאשם לשוב ולפגוע במשתתפי מצעד הגאווה, שכן תמןנותו הופצה בין השוטרים שתפקידם היה לאבטח את ה嘴角דים (ראו עדות סגן ניצב אללי, עמ' 88, ש' 24). למרבה הצער, על אף ההיערכות, כפי שנראה להלן, לא נתקל הנאשם בקושי של ממש לחזור אל בין משתתפי המצעד, לפגוע בשבועה מהם בטרם נעצר, ולנסות ולפגוע במשתתפת נוספת.

16. המסקנה כי הנאשם הוא האדם שביצע את מעשי הדקירה המפורטים בכתב האישום היא מסקנה בלתי נמנעת. הנאשם זווהה, עוד בטרם החל במעשה הדקירה, על ידי שוטר מג"ב רבי חמוד, שהוצב בצומת הרחובות ווושינגטונ וקרן היסוד לשם אבטחת המצעד. על פי עדותו (עמ' 134-135), הבחן בגין שומד ברמזור, ליד מעבר החסיה שבצומת, ופניו לכיוון הקהלה. חמוד חשב בו וליווה אותו במבטו, כשהלפתע החל הנאשם לצועוד לכיוון הצעדים, ו"מש עניין של שלוש ארבע מטר עד שהוא כבר בתוך המצעד" (עמ' 133, ש' 24). חמוד צעק לו, אולם הנאשם לא שעה לצעקותו והוא המשיך ללקת אחרים. או אז ראה את ידו של הנאשם מונפת מעלה, הבחן שבד יש סיכון והבחן במעשה הדקירה עצמוו, של בחורה שצדעה שם, בפלג גופה העליון מצד ימין. חמוד החל לדוחוף אנשים הצדעה על מנת להגיע לניטר. ולתפוס אותו, ובה בעת הספיק הנאשם לדקור עוד אנשים ולדוחור קדימה. חמוד הצליח להגיע אליו ולבעוט ברגלו. כתוצאה לכך איבד הנאשם שליטה, ושוטר נוסף שהספיק להגיע הפיל אותו לרצפה.

השוטר הנוסף הוא יוסף מנוח, המשרת כלוחם ביס"מ. על פי עדותו (עמ' 105-109), בעת שהיא סמוך לצומת הרחובות ווושינגטונ וקרן היסוד שמע צרכות: "רוץ! תציגו אותנו!". הוא הסתובב לכיוון הצעקות בניסיון לברר את המתרחש וראה בחור חרדי המחזיק בסיכון בידו הימנית ודוקר בגב, מלמעלה למטה. מנוח, שהיה במרקח של כ- 10 מ' ממנו, החל לרוץ לעברו. תוך כדי ריצה הבחן שאותו אדם דוקר עוד שניים. כשהגיע אליו, חבט בו בשתי ידיים, הטיח אותו לרצפה וצעק לעברו שהוא שוטר. הנאשם הרפה מן הסיכון ובינתיים הגיעו שוטרים נוספים שסייעו לו ואזקנו אותו. העד הוסיף כי הגיע לתחנת המשטרה וככתב דז"ח פעולה, וזהה את הנאשם פניו והן על פי תעוזת הזהות שלו. כמו כן זיהה מנוח את עצמו בתמונות שצלם הצלם סבסטיאן שיינר (שיינר לא העיד אולם דיסק התמונות שצלם, ת/20, הוגש, ועודים המופיעים בתמונות אלה זיהו עצמן ואת הנאשם בתמונות הללו, שהודפסו והוגשו כת/21, במהלך עדויותיהם בבית המשפט). בתמונות אלה נראה העד שרഗלו על גבו של הנאשם, וכשהוא חובק אותו בשתי ידיים (עמ' 107-108).

זהה גם עדותו של סגן ניצב שי אללי, שביום מצעד הגאותה שימש בתפקיד ראש מפלג בילוש ופקד על כוח הבלים שהוצב בזירה (עמ' 87-90). אללי העיד כי היה בתוך התהלהכה, כי לאחר שחלף, עם הצעדים, על פני צומת הרחובות ווושינגטונ וקרן היסוד שמע צעקות והפנה את ראשו לאחריו. או אז זיהה את "החשוד" כשהוא בתוך הקהלה, מניף ידיים לכל עבר. אללי החל לרוץ לכיוונו ומטרים ספורים לפני שהגיע אליו הבחן שהוא נפל ולהערכתו היה זה משומש אחד השוטרים "שם לו רגאל". אללי הגיע אליו והשתלט עליו, תוך שהוא אוחז ביד עם הסיכון. הנאשם לא שחרר את הסיכון עד שאללי הצליח לגרום לכך באמצעות הפעלת כוח. אללי תפס את הסיכון והעביר אותה לשוטר אחר (גלא אסתבן). עוד העיד, כי כשחכב על החשוד היה "סגור" ב- 98%-99% שהוא דבר בשליל, שתמונתו הופצה בין השוטרים עובר למצעד, כמפורט לעיל. בבית המשפט זיהה אללי את הסיכון שתפס (עמ' 89 ש' 27). השוטר גלא אסתבן אישר בעדותו שקיבל את הסיכון מידיו של אללי, שעל הסיכון היו סימני דם, שהוא סימן את הסיכון וכן העיד כי זיהה באותו מקום את הנאשם על פי תעוזת הזהות שלו (עמ' 91).

17. ככל אלה יש להוסיף, כי הנאשם נראה בביטחון תמונות שצולמו על ידי הצלם יעקב שוץ, כשהוא מבצע פעולות דקירה (עדות יעקב שוץ בעמ' 63-65; דיסק התמונות שצלם ת/19); בתמונות שצולמו על ידי הצלם סבסטיאן שיינר; והוא אף זיהה בזודות על ידי חלק מעדי ראייה כמו שדרkar (ראו, למשל, עדותו של ע"א, עמ' 68, 11-1, עמ' 70 ש' 8-11; עדותו של דן ורשקוב, עמ' 49, ש' 1-6, עמ' 18-24; עדותו של יעקב שוץ, עמ' 63, ש' 12-18).

הוכח אפוא, מעבר לספק סביר, כי הנאשם הוא האדם ש开阔, באמצעות סכין, את שירה ז"ל ועוד שישה צעירים נוספים, וניטה לפגוע בצעירה נוספת.

ב. הקשר הסיבתי העובדתי בין מעשי הנאשם לבין תוצאותיהם

18. נתחיל בפגיעה בשירה ז"ל.

ע"א, תלמיד תיכון כבן 16, שהשתתף במצעד הגאותו, הלך בסמוך לשירה ושותח עמה. לפתע פתאום, בהגיעם לצומת הרחובות ווינגייטון וקרן היסודות, הפסיקה שירה לדבר באמצעות משפט. הוא עצמו נדחף קדימה ושירה נדחפה לעליו. הוא הבחן בתזה מהירה וראה את הנאשם ובידו סכין, צועק ורץ. כשהראה את הסכין הסתווב עם הראש בחזרה על מנת לראות אם קרה משהו לשירה. הוא הבחן בשירה מועדת קדימה ודם בגבה. שירה התמוטטה מיד ואיבדה את ההכרה.

על פי חוות דעתו של ד"ר חן קוגל, מנהל המכון לרפואה משפטית (ת/6), הדקירה בגבה של שירה, מעל שכם ימין, חדרה לבית החזה וגרמה נזק לראייה הימנית. כתוצאה לכך איבדה שירה, בזמן מהיר, יותר ממחצית נפח דמה. הצלברות הדם בחל בית החזה מנעה מהיראה להתרפש ולבצע את הפעולה המכאנית של הנשימה. בנוסף, נגרם נזק לראייה עצמה, שהפריע לפועלות נשימה תקינה. כתוצאה מהיראה בתפקוד הריאתי פחות חמצן מגיע למוח. איבוד הדם המסיבי גרם להלם ולהפרעה קשה בהחדרת הדם המוחמצן לרקמות. הפגיעה הריאתית גרמה לירידה ביכולת לחמצן את הדם. משלא מגיע דם מוחמצן לרקמות הן ניזוקות ובשלב מסוים הופך הנזק לבלי הפיר. הרקמה הרגישה ביוטר לירידה בכמות החמצן היא המות, ולאחר מספר דקות (בין 5 ל- 12 דקות) בהן לא מגעה אספקת חמצן למוח, נגרם לתאים נזק בלתי הפיר. ממצאי בדיקות הדימות שנערכו כמו גם הבדיקות הנירולוגיות הראו כי שירה נמצאה בעת אשפוזה במצב של מוות מוחי (ראו גם עדותו בעמ' 95, ש' 14-20).

פגיעה הדקירה האחת בשירה הייתה, אפוא, פגעה קטלנית והוא סיבת המוות.

19. ירדן נוי חש שקיבל מכחה הדומה למכת אגרוף בגבו, כאילו מישחו התנגש בו בגב (עמ' 23, ש' 19-20). על פי התעודה הרפואית (ת/13), נזכר באמצעות חוץ חד בבית החזה השמאלי. בשל כניסה אויר מופחתת לראייה השמאלית הוכנס בדחיפות נזק בין צלעי. בדיקת הדמיה הראתה קונטוזיה ריאתית קטנה בראייה השמאלית. ירדן היה מאושפז 5 ימים בבית החולים. תהליך החלמתו נמשך עד היום. הוא סובל מכאבים ומוגבל בתנועה (עמ' 25).

כפי גיל הרגיש "משהו בכתף ימין" מבלי שיכול היה לאפיין מה הרגיש.לקח לו שנייה או שתים להבין שנדקר (עמ' 42, ש' 7-14). גיל נגרם פצע דקירה בכתף ימין. הפגיעה הייתה שטחית (עומקה כ- 3 ס"מ לפיו הודיעתו של ד"ר יונתן דמה, ת/32) והוא נזק לתפרים. גיל נותר בבית החולים מספר שעות להשגחה (ת/14).

נעם אייל חש אף הוא לפתע כאילו מישחו רץ ונכנס בגבו. תחילת חשב שהמדובר בדחיפה, הטבעית לאירוע רב משתתפים, אולם כשהרים את ראשו הבחן במבטה המבועת של ידידתו, שצילה את המצעד ובמקביל הבחן בדימום

בצד גופו (עמ' 37, ש' 18-23). לנעם נגרם פצע דקירה בשכם הימני בגב העlion. המדובר בדקירה חודרת ובפצע עמוק והוא נדרש לתפרים. עם זאת, למרבה המזל, לא נפגעו איברים חיוניים או כל'ם גדולים. הוא הושאר להשגה למשך הלילה (ת/16). על פי הودעתו של ד"ר יונתן דמה (ת/32) עומק הפצעה של לנעם היה לפחות 10 ס"מ לכיוון בית השחי.

לייעל בלבד נגרם פצע דקירה שטחי בגב (ת/15). גם יעל העידה שחשה מכה בשכם הימני. היא הבינה שנדקירה כעבור מספר שניות, חשחה נפילה של לחץدم (עמ' 33, ש' 23-24).

שגב סטוקולשטייך העיד כי במהלך המצעד שמע לפטע צרות מאחוריו. הוא הסתובב וראה אדם חרדי, ובאופן אינסטינקטיבי רירם את ידו כדי להתגונן. הוא חש מכה מאוד חזקה ביד. אנשים שחשו לעזרתו עשו לו חסימת עורקים והוא פונה לבית החולים. הוא אושפז למשך יומיים (עמ' 51, ש' 18-22). מן המסמכים הרפואיים (ת/17) עולה, כי אורכו של החתקן היה 7 ס"מ, והוא היה עמוק.

נגה כהן נשרה קלות בידה, ללא חתק ממשי (ד"ר יונתן דמה, ת/32).

של' בר ניב העידה (עמ' 58-62), כי במהלך המצעד, כשהייתה באזור רחוב ווישינגטון ביחד עם אחת מחברותיה, הסתובבו שתיهن אחריה, ולא סיבה מיוחדת, וראו אדם שנראה בעיניהם חسود, לבוש חרדי, ההולך לכיוון קהל הצעדים. חברתה העירה על קר והיא השיבה ש"זה בסדר, יש מג"בניק מאחוריו" (נראה כי המדבר בשוטר חמוץ, על פי עדותה שהובאה לעיל). כעבור מספר שניות שוב הסתובבה אחריה וראתה אותו חרדי כשהוא כבר בתוך הקהל, מתחילה לדקור אנסמים. היא ראתה סכין בידו. בתמונה שמספרה 4272 (תמונהמן התמונות שצילם שיינר) זיהתה עצמה כשאותו אדם, הנמצא מאחוריה, מניף סכין לכיוונה ולכיוון של שירה אבן, שהיא לידה. השתיים נמלטו מן המקום בריצה (ריצת אמוκ, כפי שכינתה זאת שירה אבן, עמ' 31, ש' 14). תמיימה לעודותן של של' ושל שירה אבן מצויה בעודותן של ערן צדקיהו (עמ' 21, ש' 3-5) לפיה ראה את הנאשם מנסה לדקור "עוד שני בניות", שניצלו בזכות השוטר שקפץ עליו.

על יסוד המפורט לעיל ניתן לקבוע, מעבר לספק סביר, כי **הפגיעה המתוארכת הן פגיעות סכין, כי מותה של שירה ז"ל נגרם כתוצאה של אותה פגיעה סכין וכי פגיעותיהם של האחרים נגרמו אף הן מן הדקירות האמורות.**

מכאן, שהנאשם גرم, במעשהיו, למותה של שירה ז"ל, **לפצעיות שנפצעו האחרים, וניסיה לפגוע בצעירה נוספת.**

היסודות הנפשיים

א. התייחסויות של הנאשם והכנות לפני מעשה

20. עד התביעה טל מזרחי משמש היום כחוקר בימ"ר ש"י והיה שוטר בילוש בירושלים בעת האירוע מנובמבר 2005 אשר בಗינו הורשע הנאשם. טל העיד, כי כשעצר את הנאשם בשעתו, החל לשוחח עמו ברכב המשטרתי בו הוביל לבית המעצר ושאל אותו למה עשה את שעשה, בניגוד לדין תורה, שהרי כתוב "לא תרצח". על אף הגיב הנאשם במיללים אלה: **"באתי לרצוח בשליחות השם ושלא יתכן דבר כזה בארץ, דבר כזה תועבה"** (עמ' 150, ש' 2-3).

21. חlapו עשר שנים. ב- 17.7.2015, כשבועיים לאחר שוחרר ממשרתו, התראיין הנאשם ב��ו תוכן הקrhoי "ניסיוס החרדי". המשוחח עמו היה עיתונאי ושמו משה איזון. אייזון העיד בבית המשפט ואישר כי מסר את דיסק הריאיון (ת/22) כפי שהוא לידי חוקר המשטרה, וכי לא נעשתה בו כל עERICA (עמ' 111, ש' 26). הנאשם מדבר בו באופן רהוט ועניני. נחישותו מצמררת. כך, לשאלת האם במהלך השנים בהן ריצה את עונש המאסר שהוטל עליו לא שאל את עצמו כיצד הגיע לכך ואולי עשה מעשה לא נכון השיב ש"לא כל כך", ש"הכל ממשים" ו"בגדול - לא" (כלומר אינו חושב שעשה מעשה לא נכון). הנאשם הסביר כי עשה את שעשה על רקע מודעות (בגנות המצעד) שרהה. עוד אמר כי לא היו לו שותפים למעשה, וכי הוא קצת מצר על אף שכן הייתה צריכה להיות מהאה המוניות. ועוד אמר כי "יש כלל במלחמות - צריך דבקות במטרה". עוד הסביר כי בחקירת המשטרה שמר בשעתו על זכות השתיקה בעצת עורך דין, וכי התנהלות זו מומלצת לכל אחד, ואם יש משהו לנו - תמיד אפשר לעשות זאת בבית המשפט. לשאלת אם יעכו לו לטעון לחסור שפויות השיב כי היה מי שיעץ לו לנוהג כך אולם לא יימץ את הרעיון ממשום זהה נראה לו "חילול השם", היינו, בכך היה "מוסיץ את העוקץ של המחה". לשאלת אם עתה, כשוחחר, הוא חשש מפני תגבות קשות מהצבא אליו הוא משתייך, שמא יסתכלו עליו ועל מי שעשה מעשה בלתי ראוי השיב, שלא אכפת לו כל כך, שהוא "הולך עם זה עד הסוף". הנאשם הוסיף כי אמנם המעשה שעשה קיצוני, אולם צריך לעצור את המצעד הזה ולשם כך צריך לעשות משהו קיצוני. כך, לדעתו, צריך להיכנס ולפרוץ ולפזר את המסתתפים. מהאה אינה מספיקה. צריך לעצור ולפזר אותם, "בכוח אפיקו". לשאלת המראיין לקראת סוף הריאיון מה היה עשו אלמלא ידע שהוא "בפוקוס של המשטרה", האם גם השנה הוא קורא לצאת ולעשות הכל כדי למנוע את המצעד, השיב כי ככל שייתגייסו למען מטרה זו כמה שיותר, עשרות אלפיים ואףלו די במאות, או אז אפשר יהיה בלי ذكريות.

22. בחיפוש שנערך בבתו של הנאשם לאחר המעשים המתוארים לעיל, נמצאו מספר מסמכים אותם כתב, ואשר יש באמור בהם כדי להשליך על היסוד הנפשי שליווה אותו בעת שביצע את המעשים הללו (עורך החיפוש, על פי צו שיפוטי, היה השוטר גל אסטבן). כך, במסמך בכתב ידו מב' במנחים אב התשע"ה (ת/23) כתב הנאשם כך:

**"בעוננותינו הרבים שובי רוצים הרשיים לעשות מצעד של תועבה דזוקא בעירו של המלך
ממ"ה הקב"ה למען טמא את מקדשו ולהחל את שם קדשו..."**

**לכן נראה שחויב לכל יהודי למסור נפשו למقدسו ולמאסר ולענו"ד אף' לסכנה, ולהתחבר
יחדי לעצור ולבטל את חילול השם הגדול, למען קדושת שמו ית'. ולכל הפחות להשתתף
בעצרת המחה המתוכננת באזורה שעה..."**

**ומאן דמסר נפשיה וגופיה וממונייה בשעת השמד ברחמיונו דמאירה דא אתקי רחימה דמארי
ודאי ובזהו עלה לית למעלה מיניה...".**

מכتب זה הופץ על ידי הנאשם בבתי כניסה ברכבי ירושלים (עדותו של החוקר גדליה לובין, עמ' 131, ש' 1-3).

23. משה שליסל, אחיו של הנאשם, העיד כי ימים ספורים לפני המצעד נסע ביחד עם הנאשם, והוא עד שמיעה לשיחה טלפוןית ששוחחו הנאשם עם אחר, שזהותו אינה ידועה לו. במהלך השיחה דיבר הנאשם עם אותו אדם על מצעד הגאווה, ואמר שח"בם, לכל הפלחות, להפגין. הנאשם חשב שצרכו לעשות יותר מזה אבל לכל הפלחות יש להפגין (עמ' 144, ש' 14-18, עמ' 145, ש' 7).

אמו של הנאשם, חייה שליסל, שהודיעו במשטרת (ת/26) הוגשה בהסכמה, תארה את התנהלותו של הנאשם בבוקר האירוף כהתנהלות שגרתית. כמוי يوم, גם באותו יום, התעורר הנאשם בחמש בבוקר, הולך לביית הכנסת לתפילת שחרית וחזר לישון בסביבות השעה 00:07:00, למשך שעתיים. לאחר מכן לישיבה הנמצאת ביישוב מגורייהם, אכל ארוחת בוקר מאוחרת בסביבות השעה 12:00 ולקראת השעה 13:00 הודיע לה כי הוא נוסע לירושלים. לא היה דבר יוצא דופן בתנהגותו. גב' שליסל העידה כי הסיכון שנמצא בכליו של הנאשם ואשר בה עשה שימוש לא נלקח מביתם ומכאן המשקנה כי רכש את הסיכון בעצמו.

אביו של הנאשם, אליעזר שליסל, שגם הודיעו במשטרת (ת/27) הוגשה בהסכמה, העיד כי בשנות המאסר שריצה בנו בגין הרשותו הקודמת הווא "הרגייש סבבה, הי לו שם אווהדים, אהבו אותו, האסירים העריצו אותו וגם חלק מהסתורנים העריצו אותו. הם כינו אותו בשם פנחס על שם פנחס בן אלעזר החטא בסיפור עם זמרי וקיבלו תואר כבוד אצל חז"ל, כאילו זה משול לאליהו הנביא. הייתה לו כתובות של אהדה שם ולהרגשה מאוד טובה, במשך 10 שנים הוא לא ביקש מיזמתו חופשה" (עמ' 2, ש' 21-26). לדבריו, בנו עשה את מה שעשה משום שהרגיש "שהוא עושה את זה לתקן את העולם, זה חורבן לעולם, ויש הרבה גזירות לעולם ואין מי שיעזר את המגיפה. הוא הרגיש כמו פנחס ולכך על עצמו אחראית לעזרת המגיפה" (עמ' 5, ש' 25-28).

האחרון ששוחח עם הנאשם לפני האירוף הוא עד התביעה צאב מיזליש, שהוא מיודד עמו. מיזלישפגש בנאשם באקראי ביום האירוף, בסביבות השעה 16:00, זמן קצר לפני שהחל מצעד הגאווה. הוא שאל את הנאשם "מה נשמע", והלה השיב לו שיש היום הפגנה נגד המצעד. מיזליש הגיב באמירה "מה אתה עושה פה", במובן של "מה אתה צריך ללכת להפגנה", והנאשם השיב "מה? רק להם מותר לנו אסור?". מיזליש הסביר כי אמר את שאמր משומם שסביר כי הנאשם לא צריך לכת להפגנה זו (עמ' 158, ש' 1-3). לדבריו, הנאשם התנהל כרגע ולא נראה היה עליו משהו מיוחד (שם, ש' 12).

24. **מסקנתנו מכל אלה, כי הנאשם הכנין עצמו להמית את מי שיקרה על דרכו במצעד.** דבר לא השתנה מאז אמרתו מלפני עשר שנים, לפיה "בא לרצוח בשליחות השם". בהמשך שיר לאותה אמרה, כך התכוון לkrarat המצעד האחרון. התבטהויותיו המאוחרות מלמדות כי אותה קנאות חשוכה, האוטמתה אותו מלהיות בני אדם לנגד עיניו, הדריכה את פעולותיו ואת הכוונתו. כך, במכتب שփץ בין בתים כניסה בירושלים, בו הביע דעתו שחוובה על כל יהודי "למסור נפשו למכות, למאסר ואפילו לסכנה" על מנת לעזר את המצעד. مكان, שהנאשם הביא בחשבון שייהי צורך להשתמש בכוח פיזי מסכן חיים כלפי מי שיבקש לעזר את המצעד. צורך צזה יכול לבוא רק מקום שהתקנית היא לבצע מעשים העשויים להצדיק שימוש בכוח מסווג זה על מנת להפסיקם. וכך, בראיאון שנערך עמו רק שבועיים לאחר שוחרר ממשרתו, ובו הסביר כי אינו סבור שעשה מעשה לא נכון, כי אינו חשש מתגובה קשות כלפיו, כי הוא מוכן לכת עד הסוף, כי כדי לעזר את המצעד יש לעשות משהו קיצוני, כולל שימוש בכוח. כך עולה מדברי אביו, שהסביר כי בנו עשה

מעשה פנחס על מנת לעצור את המגפה ("וירא פנחס בן-אלעזר בן-אהרן הכהן ויקם מתווך העדה ויקח רומח בידו. ויבא אחר איש-ישראל אל הקבבה וידקר את שניהם את איש ישראל ואת-האשה אל-קבתה ותעוצר המגפה מעל בני ישראל" (במדבר כה, ז-ח)).

ומדברי הוריו, אחיו וחברו עולה, כי ביום האירוע התנהלו הנאים כרגיל, הם לא הבינו בכלל שנייה בתנהגותם והוא יצא לדרכו, לירושלים, כשהוא מוכן לבצע את המזימה בכל מחיר. אפילו חברו מיזילש, שפגש בו זמן קצר לפני תחילת המצעד, לא הצליח להניא אותו מליטול חלק בהפוגנה נגד מצעד הגאותה. הנאים הכנין עצמוני לשימוש והיה נחוש לבצעה. הוא הצדיך בסיכון מיוחדת לשם ביצוע זמנו, והחביא אותה על גופו עד שתבוא העת לעשות בה שימוש.

הנה כי כן, לא רק שיסודות פיזיים של הכנה יש כאן, כי אם גם הכנה נפשית, ממושכת וקרת רוח. והלא העיד על עצמו בשנת 2005, לאחר שביצע מעשים זהים למשים המיחוסים לו עתה, כי בא "לרצוח בשליחות השם". אז, כן עתה.

25. **מآلיה מצטיירת גם המסקנה לפיה לא היה קנטור.** התנהלותו של הנאים לא הייתה ספונטנית, ולא באה כתגובה מיידית, בלתי שוקלה, ללא יושב הדעת ומתווך אובדן שליטה. אין צורך לומר כי אין מדובר במשעים העומדים ב מבחן האובייקטיבי של הקנטור. התנהלותו של הנאים הייתה, כאמור, מתוכננת וקרת רוח. מצמררת בקור הרוח המאפיין אותה. למעשה, למען היום בו ביצע את המעשים בהם הורשע בשנת 2006 לא חדל מתכניו "לעצור את המצעד", ולו תוך " מסירת הנפש ". עם שחרורו, חזר לסورو.

ב. **תיאור המעשים עצמם**

26. עובדה חשובה לעניינו היא שהחילה ניסה הנאים להיכנס אל ביןות לצועדים דרך רחוב לינקולן, רחוב אחד צפונית לרחוב ושינגטון. שוטרת מג"ב אונאlein אמרה העידה, כי عمדה בפתח הרחוב ותפקידה היה למנוע מאנשים שאינם קשורים לאירוע להיכנס לרחוב קרן היסוד. תוך כדי כך הגיע לגדר שהוצבה שם אדם חרדי וניסה להיכנס. היא אמרה לו שאינו יכול לעשות כן (עמ' 122-125). נראה כי לא יכול להיות ספק שהמדובר בנאים, שהיה האדם היחיד בעל חזות חרודית שנראה בזירה (העדות זוקקה היהת לריענון זיכרונה בהקשר זה מהודעתה במשפטה). משנאמר לו מה שנאמר, הלק הנאים מסביב, והגיע לצומת של רחוב ושינגטון עם רחוב קרן היסוד. שם ראה אותו השוטר חמוד. חמוד שנאמר, הלק הנאים מסביב, והגיע לצומת של רחוב ושינגטון עם רחוב קרן היסוד. שם ראה את הסוכן חמוד. החיל הנאים הבחן בנאים כשהוא עומד ברמזור, ליד מעבר החציה, עם הפנים כלפיו הקהל. הוא חשב בו, ולפתע החל הנאים לצעוד אל תוך הקהל. חמוד צעק לו אולם הנאים לא שמע לו, וחמוד המשיך ללכת אחרי ובאותו רגע הבחן ש"משהו לא בסדר", שכן ראה את ידו הימנית של הנאים מונפת למעלה, כשהיא אוחזת בסיכון (עמ' 133).

27. כל עדי הראיה תיארו את הנאים כמי שהיו מוכoon מטרה, כמו שפועל בדור רוח ובנסיבות, כמו שהניף את הסיכון בעוצמה רבה. נביא עתה את דבריהם.

ערן צדקיהו העיד כי לא ראה את הרגע בו נעץ הנאים את הסיכון בגופה של שירה ז"ל, אולם ראה את הסיכון יוצא. הנאים **"עמד בשקט, הוא פשוט רץ בשקט, ذكر אותה והמשיך לroz קדימה, עבר אותו ואת החברים שלו"**

ונען את הסיכון בנסיבות בגב של בחור שצד לפניו" (עמ' 16, ש' 14-16). עורך הפסיק לראות את הנאשם דוקר עוד שני בחורים, כי הוא זוכר דקירה באמצעות הגב של אחד מהם "מש דקירה בפלג גוף עליון סיכון גדול", סיכון מטבח גדול, רואים שנתקנתה במחשבה להרוג, לרצוח, פלב גוף עליון כל מי שקטת מבין מה המשמעות של סיכון בעובי לא יודע, ברוחב של 30 ס"מ באמצע הגב בין השכבות... פשוט מתחילה בן אדם הולך ולא יודע מה פוגע בו" (עמ' 17, ש' 1-4). עורך המשיך ותייחס כיצד דCKER הנציג לא הבחנה (עמ' 18, ש' 1), ועוד בהמשך "כשאני ראייתי אותו סיכון מונפת לעמלה ודוקרת למיטה. הבן אדם רץ בשקט ממש, היה בו איזה תזוזית צואת, אני רואה אותו רץ, מסתכל, בוחר את הקרבן וטוקע את הסיכון מש דקירה קלאסית של מלחמים אוטר בפיגוע, אבל ההבדל שלא היה צעקות ולא הייתה איזה כוונה להכריז... היד לעמלה, מורייד סיכון פשוט דCKER, מזהה קרבן ודCKER, עוד אחד דCKER, עוד אחד ושם עצרו אותו" (עמ' 20, ש' 17-22). וגם: "זה מה שראייתי, אדם מריר יד ומורייד בכל הכוח לתוך גב של מישחו אחר, אחורי זה לעוד מישחו קצת התפקיד לו הגיע לו ביד או בבטן, לא זוכר ואז ניסה פשוט לדCKER עוד שתי בנות שניצלו בזכות השוטר שקפץ עליו" (עמ' 21, ש' 3-5).

gil כפир העיד כי לנ暂时 היה "תנוועה של תקייפה של אנשימים שהיו מלפני" (עמ' 42, ש' 11-12), יד ימין של הנאשם (שהזה בסיכון) הייתה מורתת מלמעלה למיטה, gil ראה שהוא כיוון את התנוועה לפני מישחו אבל איינו יודע אם הצליח לתקן אותו (עמ' 43).

לדברי דין ורשות, הנאשם "החזק סיכון מאד גדול והוא רץ בתנוועות של הנפה, בתנוועות של דקירה ממש בעלי הבדיקה, הוא ממש התקדם קדימה וניסה לדCKER כמה שיטות אחרים" (עמ' 49, ש' 9-11), ובהמשך: "הוא רץ מאד מהר וכל הזמן עשה תנוועות של הנפה ודקירה, הנפה ודקירה, כל מני תנוועות כאלה ... הוא רדף אחרי אנשים... פשוט היה נראה שהוא מנסה להשיג כמה שיטות, כמה שהוא רק היה מסוגל לפגוע" (עמ' 50, ש' 4-7).

גם שגב סטוקולשטיין העיד שראה תנוועה של הנפת יד מלמעלה למיטה, והמכה שחש היה חזקה (עמ' 52, ש' 17-24). נגה כהן, שלא הצליחה לקלוט הרבה מן המתחש העידה כי קלטה את דמותו של הנאשם הרץ לעברה, ומאחר שחששה מאוימת ממנו היא התקשפה באופן אינסטינקטיבי וברחה, וזה מה שהצליח אותה, לדבריה (עמ' 56, ש' 18-17).

התיאור של הנפת היד מלמעלה למיטה, כשהיא אוחזת סיכון, על מנת לדCKER חזר גם בעדותה של של' בר-ניב (עמ' 59, ש' 8-10).

הצלם יעקב שוץ תאר את הנאשם כמו ש"רץ במטרה נחושה בעלי להפסיק קדימה, לפי מה שנראה הוא מנסה לגרום כמה שיטות נזק" (עמ' 63, ש' 22-23).

העד ע"א תאר את שראו עינוי כך: "ראיתי שהוא חזק סיכון ביד ימין. הוא נופף בה בפראות, הוא רץ קדימה וצעק ... הוא נופף בסיכון. היה סיכון גדול, להב גדול... ממש חזק סיכון ביד גבוהה ולכל מקום שהוא

הצליח הוא רץ קדימה וממש היה תנועה של קדימה ואחרורה עם הסכין שהוא ניסה לכל מקום שהוא רק הצליח לפגוע בו" (עמ' 68, ש' 3-11).

כך גם עד הרأיה שלום ברגולבסקי: "הסתובבתי ראייתי את שירה זכרונה לברכה נופלת. את הנאשם ממשיך לרוץ לקרבן הבא. כשהוא עושה תנועה צאת עמו היד. תנועה של הכאה עם ימין מלמעלה למטה באופן מאד מהיר וריצוף. בשבריר שנייה בה זיהיתי שזה לא רק יד אלא גם סכין ביד. כבר רץ אחרי שהוא דקר את הקרבן השני הוא כבר רץ לכיוון השלישי... אחר כך הוא כבר המשיך לקרבנות הבאים" (עמ' 78, ש' 17-23). בהמשך העיד כי ראה את הנאשם דוקר את שירה בגבה והוא נופلت, וה הנאשם ממשיך לרוץ הלאה וחוזר על מעשייו מספר פעמים. לשאלת מה הייתה התנהלו של הדוקר השיב: "הייתי אומר שהיתה לחלוין חסרת עכבות מוקדמת מטרה. ידע לבדוק מה הוא רוצה לעשות. אני חשב שמצד אחד זה דומה לכל סרטון גל הדקירות שהתרפרפו בזמן האחרון. רק שבחלקים היה קצת היסוס מצד התוקפים. כאן לא היה שום היסוס. הוא פשוט בחר איזימות לקרבן אקרים שהיה. רץ אליו דкар אותו. שום היסוס. שום עצירה שום בדיקה פשוט באיזימות הקצר ביותר לקרבן הקרוב ביותר" (עמ' 80, ש' 23-28). תנועות הגוף של הנאשם היו " מהירות, אגרסיביות, ממוקדות. שום חיפוש, שום בלבול ... הרושם שלי שזה היה פשוט מתוכנן היטב שהוא לא מתון מקום מקרי שהוא עמד פה הוא נכנס והתחילה לדקרו. אלא החלטת שהוא נכנס לאמצע הקהל ותוקף אנשים מאחור כדי למסט את..." (עמ' 81, ש' 1-7).

העדת א"ה, תלמידת תיכון כבת 17, ראתה את הדקירה של שירה ז"ל. לדבריה הנאשם הוציא סכין ודקר את שירה בגבה, בין עמוד השדרה לבין עצם הכתף. הוא הרים את הסכין מעל לראש ודחף אותה בכוח לגב שלה. הוא המשיך לאחר מכן לרוץ כשהוא מחזיק בסכין (עמ' 83, ש' 14-23). הדקירה הייתה בעוצמה והוא לא עצר לבדוק מה ארע. **"הוא הרים את היד עם הסכין ודחף אותו לתוך הגב של שירה"**, הוציא את הסכין והמשיך לרוץ (עמ' 84, ש' 27-26).

התיאור בו בחר סנ"צ שי אליו לתאר את תנועות הנאשם הוא תנועות של מגל, היינו שה הנאשם הניף את הסכין ימינה ושמאליה לכל עבר, תוך כדי ריצה (עמ' 87, ש' 21-23). כך גם העיד השוטר מנוח כי תנועות הדקירה היו מלמעלה למטה, תנועות מהירות, בעוצמה חזקה. לדבריו: "**הוא היה חזר והוא ידע מה הוא הולך לעשות**" (עמ' 107, ש' 18). השוטר חמוד ראה את הנאשם מניף את ידו למעלה. בשלב זה ראה שיש בידו סכין, והוא ראה את הנאשם דוקר בחוריה שצעדה שם, בפלג גופה העליון מצד ימין (עמ' 133, ש' 29-30). תנועת הדקירה הייתה מלמעלה למטה (עמ' 135, ש' 4).

28. על תיאורייהם של העדים יש להוסיף את הסכין שנפתחה בידיו של הנאשם (צילום הסכין - ת/25). המדבר בסכין עבה וגדולה, אורך הלחב כ- 15 ס"מ. נראה, כי נוכן יהיה לכנותה מאכלת.

כך באשר לאופן בו דCKER הנאשם את הקרבנות שנקרו על דרכו.

29. עדי הראיה, השוטרים ומשתתפי המצעד, בכללם אלה מהם שנפגעו מידיו של הנאשם, העידו באופן מעורר אמון. עדויותיהם, המשתלבות זו בזו, היו בשפה מתונה ומעוררת כבוד. מעבר לכך שניכרים דבריאמת, הרי התמונות שצולמו מלמדות על כך באופן חד ממשמעו.

30. **מן המקובץ עולה, כי החלטה להמית הייתה כאן.** על אף שסולק מן הזרה על ידי שוטרות מג"ב שהוצבו בפתח רחוב לינקולן, שב הנאשם חזר לזרה מרוחב ווינגרטן. יש בעובדה זו כשלעצמה כדי ללמד על נחישות ההחלטה עצמה הגיע למקום המצעד. לא היה מקום להרהור שני. לא בעקבות העצה שקיבל שעתיים קודם לכן מחברו מייזליש ולא בעקבות ההורה שקיבל מן השוטרים. כפי שריאנו, הנאשם השתמש בסיכון, במאכלת, שסוגלה להמית. הוא החדר אותה פעמיים, בעוצמה, בתנופה מלמעלה למיטה, בגופם של הקרבנות האקראים שכח. הוא התקrab לקרבנותו בשקט, ذكر אותו בגבם כך שלא יכולים היו להתגנד. לא היה כל היסוס בתנועתו, הן היו חסרות עכבות, ממוקדות מטרה. הדקירות כוונו כולם לפלג הגוף העליון, שבו איברים חיוניים (לב, ריאות) וכלי דם עיקריים. לאחר שהנאים צולמו בעת מעשה, יכולנו להתרשם באופן ישיר מן הנחישות, מן העוצמה בה הונפה הסיכון בתנועת שחיטה, מלמעלה למיטה, לעבר גבם של אלה שנקרו על דרכו. המסקנה כי הנאשם התכוון לתוכאות הטבעות של מעשי מתבקש מאליה. בנסיבות אלה, נעללה מכל ספק כי הנאשם צפה את אפשרות התראהה של תוצאה קטלנית וחפץ בה. והוסף לכך שלא בא כל הסבר מפני של הנאשם לא פשר התנegasתו, לא במשטרה ולא בבית המשפט, הסבר שהיה בו כדי להטיל ספק סביר במסקנה העולה באופן כה מתבקש ובلتוי נמנע ממעשי ומהתבטאותיו.

ג. התבטאות לאחר מעשה

31. אם לא די באלה, נשמעו מפניו של הנאשם מספר התבטאות לאחר מעשה, אשר גם בהן יש כדי לתרום למסקנה שהתגבהה בלבו של הנאשם כוונה תחילת לגרום למותו של אדם.

32. כר, ב- 20.8.2015, הובא הנאשם להארכת מעצר בבית משפט השלום בירושלים. אחד השוטרים שהטלווה אליו היה איציק לי. באולם היו אנשי תקשורת שפנו אל הנאשם, והוא אמר להם כך:

"מכל הצער הגדול, צריך לדעתשמי שצועד במצעד הגאויה בירושלים הוא מכריז בהמה מהמלחמה על הקודש ברוך הוא.ומי שנלחם נגד הקודש ברוך הוא, הוא לא יכול לבוא בתלונות".

השוטר לי רשם על כך מזכיר (עמ' 147, ש' 23-25).

33. מנגד, בחקירותו במשטרה נמנע הנאשם מל愓יב לכל שאלה שנשאל (הודיעותיו: ת/2-ת/5). גם כאשר הוצאה לפניו תמונה של שירה ז"ל, מתוך מחשבה שאולי זה יגרום לו להתרגשות, לא הייתה תגובה ממנו (עדות החוקר אלון חבר, עמ' 98, ש' 20 - עמ' 99, ש' 3).

החוקר יניב פיאמנטה העיד כי בעת חקירתו של הנאשם ביום האירוע, 30.7.2015, הוא נשאל על ידי סנ"צ אליו כהן

מדוע צריך אנשים שהשתתפו במצעד הגואה והנאשם השיב במילים "שכינה דגולותא". הוא התבקש להסביר, אולם שתק (עמ' 100, ש' 3-4).

לפנינו, אפוא, אותה התנהלות קرت רוח, בגדירה נמנע מהשיב לחוקרי המשטרה, בעוד שלאנשי התקשרות טרחה להסביר כי "מי שנלחם נגד הקדוש ברוך הוא" אינו יכול "לבוא בתלונות". מכך בהקשר זה כי בראionario שנתן לעיתונאי משה אייזן (ת/22) אמר כי מומלץ לשתק בחקירה.

34. מתוקף צו הסתכלות, הובא הנאשם ב- 11.8.2015 לבית החולים הפסיכיאטרי כפר שאול. יצוין, כי חווות הדעת שהתקבלה בעניינו, ת/1, קובעת כי הנאשם היה אחראי למשעו בעת עשייתם וכי הינו כשיר לעמוד לדין. חוות דעת מפורטת ומנווגקת זו לא נסתירה ולא התעורר ספק סביר בנסיבותה. זו, אם כן, קביעתנו.

בין יתר אנשי הצוות הרפואי בבית החולים, הסתכלה עליו האחות אביבה אילוז. כפי שהסבירה בעדותה (עמ' 135-142), תפקיד אנשי הצוות להיות עם מי שמניע להסתכלות, לראות כיצד הוא מתנהג, לשם מה הוא אומר, ולדוח על כך לרופא. הדיווח נכתב לאחר סיום השיחה עם אותו מטופל. הדז"ח, שנכתב באופן שוטף על ידי מספר אנשי צוות (ת/28), מתעד מספר שיחות שנייה גב' אילוז, בתורה, עם הנאשם. גב' אילוז העידה כי הנאשם היה מודע לכך שהוא בהסתכלות (עמ' 137, ש' 3-4), תארה את הנאשם כנינוח, כמו שמדובר בנימוס, כמו שידע מה הוא רוצה. כשרצה לדבר - דבר, וכשהלא רצאה - לא דבר (עמ' 138). כך גם העידה גב' אילוז כי היא סבורה שהנאשם היה מודע לכך שהוא מתעדת את דבריו בכתב וכי רישומיה מתארים את השיחות שנייה עמו בצורה מהימנה (עמ' 142, ש' 20-14).

בשיחת מ- 12.8.2015 התוישבה גב' אילוז ליד הנאשם, שקרה באותה שעה בספר קבלת. האחות שאלה אותו אם גם אישא יכולה ללמידה קבלת והנאשם השיב בחיוב ובלבד שלמדה ארמית מגיל צעיר. לשאלתה אם ילדי יודעים ארמית השיב שהוא מניח שבנו יודע אולם בנוטיו ככל הנראה אין יודעות. או אז שאלתא אותו מה לדעתו חשובות בנוטיו הגדלות על המעשה שעשה והנאשם השיב "אני מאמין שהן כועסות", שבעפעם הראשונה ילדי היו קתנים ולכן דאג להם, אולם היום הם גדולים ויכולים לדאוג לעצם. בהמשך שאלתא אותו אם הוא מצטער על מה שעשה והנאשם השיב "**תלו** **באיזה שלב. שדרתית את הילדה? או ביום שהוא מתה?**" על כך הגיבה האחות בשאלתא "תגיד לי אתה על מה אתה מצטער". תשובהו הייתה "**לא יכול להגיד שניי מצטער. אני בסה"כ לא רציתי שתהיה שואה על עם ישראל** **ושעם ישראל יקבל גזרות שוב ...** **- לפניו שנים שהיא המצעד בתל-אביב של ההומואים קיבלנו אסון כבד** **שהרב אליעזר אבוחצירה רצחו אותו.** **- לפני שנה היה מצעד של ההומואים ושלוש נערות נחטפו ונרצחו. لكن אני יעזור את המצעדים הבאים.**". בהמשך השיחה נשאל אם משמעות דבריו שיעשה זאת שוב ועל כך השיב "**אני לא אומר לא או כן, נראה**" ובתגובה לשאלתא אם לא למד לך מן הפעם הקודמת בכלל השיב בצחוק, שלא היה רע, רק חסירה הצמחייה הירוקה שיש בבית החולים.

למחرات היום שבה גב' אילוז שוחחה עם הנאשם. הוא סיפר לה, כי לא שיתף פעולה בבדיקה הפסיכיאטרית ולשאלתא מדוע השיב, כי אינו זקוק לעזרה, כי אינו מאמין באיש וכי יש לו "את השם יתברך". גב' אילוז שאלתא אם הוא מוכן להמשיך את השיחה מأتמול והנאשם המשיך בחיוב. לשאלתא אם תכנן את הרצח מראש השיב "**כל הזמן אני חשב**

על זה. לא צריך להיות מצעד של הומואים". לשאלת אם בחרبني לפגוע, בנשים, בגברים, השיב "לא, בפריצה הראשונה שיכלתי להיכנס נכונתי ולא היה משנה מי". עוד השיב כי השתמש בסיכון ולא באולר. כשנשאל אם קנה את הסיכון או שהייתה לו סיכון בבית השיב לגבי אולר כי היא שאלת טובה, ושתק. עוד נשאל אם לא מעוניין אותו מה יהיה אותו ועל כך השיב "אני יודע מה יהיה ואיפה אני יהיה" (על קבילותן של אמרות שהשמעו נאשם במהלך הסתכלות פסיקיארית ראה ע"פ 8974/07 הונציאן לנ' ב' מדינת ישראל, פסקאות ל"ז-ג' (3.11.2010)).

35. שוב לפנינו דוגמא להתבטאות בסופם של דברים, המעידת על תחילהם. הנאשם אינו מצטרע על מעשי. תחילתם הייתה למנוע את מצעד הגאווה, שהרי לשיטתו, ניתן בדיעה שבדרך כלל בני תמורה לא נחנו בה, והוא ידעת רצונו של הקדוש ברוך הוא וידעת הקשר בין אסונות אלה ואחרים שניחתו על עם ישראל לבין מצעדי גאווה שהתקיימו. אין לנאשם כל התיחסות אונשית, רגשית, למי שפגע בהם. מבחינתו יכול היה זה להיות כל אחד שבתווחה הסיכון שלו. בני אדם, מבחינתו, הם חפים, כלי להשתגת תחילת.

סיכום

36. הוכח מעבר לספק סביר כי הנאשם גרם למorta של שירה ז"ל בכונה תחיליה וניסה לרצוח עוד שישה אנשים נוספים. העובדה שהפיגיעות באחרים לא היו קטלניות, לעיתים אף שטחיות, ובאותה מהן לא הצליח פגוע כלל משום שהספיקה לנוש על נפשה, אינה מוציאה את מעשי מגדר ניסיון לרצח. הנאשם החל לבצע את זמנו. מעשיו יצאו מגדר הכהנה ולכללו ביצוע באו. הם היו "חוליה בשרשראת" מעשים, שלו הושלמו היו מבאים לתוצאה הקטלנית. הם לוו בסיסוד הנפשי המתחיבב, של כוונה תחיליה.

פצעיתה של נגה כהן מהויה מעשה עבירה לפי סעיף 334 לחוק בנסיבות סעיף 335(א)(1) לחוק, שכן פצעיתה התרחשה תוך כדי התקדמותו של הנאשם כשהסיכון בידו ולא כוונה על ידו ישירות לגופה. עם זאת, הנאשם, שהלך בתוך קהיל צועדים וסכך מונפת בידו, ודאי היה מודע לאפשרות שהסיכון המונפת תפגעبني מן הצעדים ותפצעו אותו, גם אם לא נעשתה על ידו פעולה מכוונת לשם כך.

אנו מרשים, אם כך, את הנאשם בעבירה של רצח בכונה תחיליה, בשש עבירות של ניסיון לרצח ובעבירה של פצעה בנסיבות חמימות. הכל כפי שייחסו לו בכתב האישום.

הערות לאחר סיכום

.37. שתי הערות עמנו.

הערה האחת נוגעת לهيיערכות המשטרה.מן הריאות עולה בבירור, כי משטרת ישראל מודעת לסיכון הנובע מן הנאשם, ששוחרר זמן קצר לפני המצעד. לא לחינם הופצה תמונהתו בקרב השוטרים שהיו אמורים להגן על הצעדים.

הקלות הבלתי נסבלת בה הצליח הנאשם לחדר אל בינוות לצועדים ולבצע את זמנו עד שנעוצר, אינה נתפסת. והלא הגיע עד למחסום משטרתי שהוצב בפתח רחוב לינקולן, וכל שנעשה הוא מתן הוראה סתמית לנائم להסתלק מן המקום. לא נעשה יותר מכך. וכך כשהגע לצומת הרחובות ווושינגטון וקרן היסוד, נראה הנאשם פעם נוספת ידי שוטר מג"ב, שחשד בו, וליווה את תנועותיו במבט. הנאשם הספיק להתרחק ממנו, להכנס לתוואי המצעד ולהתחליל בביצוע זמנו. התמונה העגומה המצטנ'ת כי לקחים שאמורים היו להיות מופקים מן המצעד של שנת 2005 לא הוטמעו, ולא נעשו שימוש מושכל במידע מודיעיני ואחר שהוא בידי המשטרה. הכתובת הייתה על הקיר אלא שהאחראים על כך לא קראו אותה.

וההערה השנייה עניינה באבשורד המחייב, לטעמו, מחשבה. הנאשם ריצה את מלאו עונשו מבלי שזכה לקבל חופשה ولو פעמיים אחד, בשל הערכת הגורמים המוסמכים את מסוכנותו הרבה. בנסיבות אלה, כשהשחרר מן המאסר, לא היה בבחינת מי שוחרר על תנאי לפי חוק שחרור על תנאי ממאסר, התשס"א-2001, ולא ניתן היה להנתנות את שחרורו בכל תנאי שהוא, לרבות, למשל, פיקוח מטעם שירות המבחן או השתתפותו בתכנית שיקומית שהוכנה בידי הרשות לשיקום האסיר, כפי שניתן לעשותו ביחס לאסירים המשוחררים על תנאי לאחר שריצו שני שליש מתקופת מאסרם (ראו סעיף 13 לחוק האמור). בשונה מעבריini מין מורשיים, עליהם ניתן להטיל הגבלות ופיקוח מכוח חוק הגנה על הציבור מפני ביצוע עבירות מין, התשס"ו-2006, אין כוון חוק המאפשר הטלת פיקוח דומה על עבריין מורשע דוגמת הנאשם, שסימן לרצות את מלאו עונשו והסenna הנובעת ממנו מובהקת. כך יצא, כי דווקא עבריין אלים ומסוכן, שבשל מסוכנותו ריצה את מלאו עונשו ולא שוחרר על תנאי, אין אפשרות להטיל עליו מגבלה כלשהי עם שחרורו. הנאשם יצא, אפוא, לחופשי, מבלי שהוכנה עבורו תוכנית שיקום, ובבלתי שניתן היה עוד לפתח על תנועותיו.

סיכום

שירת ז"ל הייתה נערה צעירה, שוחררת טוב, שבאה למצעד משום שביקשה לתרום בחבריה המשתייכים לקהילה הגדה. היו לה חלומות ותקנות. היו להoria חלומות ותקנות לגבייה.

ה הנאשם, במעשה חשור, אכזרי, חסר תחולת וחסר רחמים, כיבת אור חייה.

הצעירים האחרים שנפגעו מידיו נושאים צללות, חלקן עמוקות, על גופם ובנפשם.

למרבה הצער והחללה, קנאות חסוכה ונבערת, המזונת לא פעם בדברי הסתה, קונה שביתה בקרבת "מוסיאים לפועל", השולחים עצם לבצע פועלות נפשיות למימושה.

חייה של שירה כבו. אולם **"כל הרוחות שנשבו כל הלילה/לא יככו את האור בקצתה/לא יככו את האור/שעליה בבוקר"** (יהודה פוליקר ויעקב גלעד, האור בקצתה).

ניתן היום, י"א ניסן
תשע"ו, 19 אפריל 2016,
בנכחות ב"כ המאשימה,
הנאשם ועו"ד שנקלובסקי.

נאוה בן אור, שופט
רפאל יעקובי,
ארנון דראל, שופט
שופט